

OD AUTORKY KRIMIROMÁNU PODÍL VINY
A ODSOUZEN K SMRTI

VINA A TREST

Třetí případ Hany Vítkové a Davida Winklera

VERONIKA MARTINKOVÁ

14

OD AUTORKY KRIMIROMÁNŮ PODÍL VINY
A ODSOUZEN K SMRTI

VINA A TREST

Třetí případ Hany Vítkové a Davida Winklera

VERONIKA MARTINKOVÁ

VINA A TREST

Copyright © Veronika Martinková, 2023

Design © Zuzana Bürger, 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy.

Všechna práva na knihu jsou vyhrazena. Žádné části knihy nesmí být reprodukovány ani dále šířeny v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití knihy bude trestně stíháno.

Děkujeme za respektování autorských práv.

Prolog

Vyběhla schodiště a ocitla se ve velké místnosti. Trocha namodralého světla prosvítala dovnitř skrze okna. Hlavně přes ta rozbitá, protože na ostatních ulpíval hrubý nános špíny. Kvůli tomu nebylo dost světla na to, aby mohla dohlédnout na konec haly.

Rychle proběhla dlouhým prostorem, ale zjistila, že se tady nemá kde schovat. Rozběhla se zpátky na schodiště. Pod sebou uslyšela kroky. Dolů se vrátit nemohla. Začala našlapovat opatrně, aby nezpůsobila hluk. Vydala se do horního patra. Tam spatřila v podstatě totožný prostor jako před chvílí. Dlouhá místnost, která nenabízela žádný bezpečný úkryt. Vrátila se na schodiště a vystoupala ještě o patro výš. Tušila, že by neměla. Co bude dělat, až se ocitne úplně nahoře? Nebude mít kam utéct. Vlastně ani nevěděla, kolik pater budova má. Ale strach ji i přesto nutil pokračovat a najít si místo vhodné k úkrytu. Možná bude další patro vypadat jinak. Objeví nějakou skrýš, a až to bude bezpečné, vyjde ven.

Vystoupala po schodech a pochopila, že nikam výš už se nedostane. Tohle totiž bylo poslední patro. Zdálo se, že je tady ještě větší tma než dole. Snažila se zaostřit a trochu zorientovat. Napínala uši, jestli nezaslechne nějaký zvuk. Zastavila se, ale nic neslyšela. Vydala se podél zdi do místnosti. Temnota kolem ní byla stále hustší. Pravou rukou se dotýkala stěny, aby se neztratila. Zrovna teď to bylo to jediné, podle čeho se mohla orientovat. Skoro nic neviděla. Uslyšela kroky. Nebyly to tlumené kroky ze spodních pater nebo ze schodiště. Tyhle se ozývaly hned za ní. Nejdřív se úlekem zastavila. Pak se rozběhla. Přestala se přidržovat stěny a bezmyšlenkovitě utíkala. Jejím jediným cílem bylo dostat se od těch kroků co nejdál. Uslyšela praskání. Běžela dál, ale nedařilo se jí vzdalovat se od kroků, které za sebou zaslechla. Pár vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že se propadá do temnoty pod sebou.

11. března, David

Seděl jsem sám v kanceláři a dodělával papíry. Pokud půjde všechno hladce, čekají mě minimálně tři dny volna. Možná pět, ale nechtěl jsem být přehnaně optimistický. Ty tři dny jsem měl mít dovolenou, a pak ještě další dva dny volna navíc.

Do místnosti se vřítíl Pavel Kostek. Takže můj klid na papírování vzal okamžitě za své.

„Ty jsi ještě tady?“ zeptal se překvapeně.

„Ještě hodinu a pak mě tady nikdo pár dnů neuvidí,“ odpověděl jsem.

Pavel si mezitím sedl za stůl. „Já být na tvém místě, tak si moc nevyškakuju. Za hodinu se toho může ještě hodně stát. Napadení, vražda, vloupačka,“ oznámil mi s úsměvem.

Nekomentoval jsem jeho poznámku a dodělával hlášení. Když se ne nechám zdržovat, za hodinu budu mít hotovo a podaří se mi odejít tak, jak jsem si naplánoval.

„Ty máš tu dovolenou už od zítřka?“ vyrušil mě po chvíli mlčení kolega.

„Jo,“ odpověděl jsem stručně. Snažil jsem se dál soustředit na hlášení.

„Ale Hana zítra dělá. To budete trávit víkend každý někde jinde?“ zeptal se zvědavě.

Přestal jsem řešit hlášení a podíval se na něj. „Vážně mě těší tvůj zájem o náš partnerský život,“ oznámil jsem mu ironicky. „Jedeme až v sobotu. Potřebuju něco udělat na baráku, tak jsem si vzal dovolenou už od pátku. Kromě toho si myslím, že zrovna teď je nejlepší čas na to, vybírat si dovolenou,“ kývl jsem přitom hlavou nahoru.

Pavel pochopil, že se moje narážka týkala našeho nového – naštěstí dočasného – šéfa, plukovníka Kadlece. Rozesmála ho moje poznámka. „Chceš tím naznačit, že nemáš rád plukovníka?“ zeptal se.

„On ho snad někdo má rád?“ vrátil jsem mu otázku.

Nebyl jsem blázen. Svůj názor na nového šéfa jsem si dovolil prezentovat jenom před Hanou a Pavlem. Nepotřeboval jsem, aby plukovníkovi někdo donesl, co si o něm myslím. I bez toho jsem měl pocit, že mě zrovna nemusí. A to byl na oddělení sotva týden.

Po tom, co náš nadřízený Honza Urban prodělal infarkt, dosadili na jeho místo Kadlece. Z nějakého nepochopitelného důvodu nepřevzal Honzovu funkci jeho zástupce, ale převeleli sem plukovníka z Hradce.

Pokud jsem mohl za ten týden soudit, byl Kadlec velmi sebevědomý egoista. Měl rád, když mu podřízení neodporovali a neměli vlastní názor. Tak asi proto mě nemusí, došlo mi.

Zazvonil mi telefon. Podíval jsem se, kdo volá. „Operační,“ oznámil jsem Pavlovi.

Začal se smát. „Třeba ti chtějí jenom popřát hezkou dovolenou,“ dostal ze sebe nakonec.

Hezkou dovolenou mi popřát nechtěli. Našla se mrtvola v jedné už roky nepoužívané textilce. Vzal jsem si klíče, bundu a zamířil ven z kanceláře.

„Mám to vzít za tebe?“ nabídl mi Pavel.

Pár vteřin jsem jeho nabídku zvažoval. Operační to ohlásilo jako podezřelé úmrtí. V těch prostorách se zdržovali bezdomovci a feťáci. Nejspíš si jenom někdo vzal větší dávku, než snesl. Takže s tím snad moc práce nebude. Zitřejší dovolenou dost pravděpodobně můžu odpískat, ale víkend by vyjít mohl. „Ne, díky. Nejspíš to nějaký feťák jenom neodhadl,“ řekl jsem kolegovi na odchodu.

V autě mě napadlo, že jsem jeho nabídku odmítat neměl. Jestli to nepůjde tak hladce, jak jsem si představoval, můžu se s vidinou příjemně stráveného víkendu rozloučit. A i kdyby se jednalo o jasný případ úmrtí bez cizího zavinění, mohl by mi vyšetřování značně zkomplikovat plukovník Kadlec. Nedělal jsem si iluze, že by měl potřebu mi jakkoli vycházet vstříc.

Za necelou půlhodinku od hovoru z operačního jsem dorazil na místo.

Roky nepoužívaná textilka stála osamoceně na okraji města. Dřív byly na přilehlých pozemcích o rozloze několika desítek hektarů další průmyslové objekty. Postupně ale přestaly sloužit svému účelu a byly zbourány. Zůstala jen tahle třípatrová budova s rozbitými okny a drolící se omítkou.

Zdálo se dost nepravděpodobné, že by v okolí byly kamery, které by zaznamenaly, kdo vešel dovnitř. Jestli se nejednalo o nehodu, budu mít problém zjistit, kdo se tady pohyboval, došlo mi.

Zaparkoval jsem – v bezpečné vzdálenosti od případného padajícího zdiva – vedle auta Martina Donutila. Martin byl šéfem techniků, kterého jsem znal už řadu let. Z aut jsme vystoupili v podstatě současně.

„Davide, dlužíš mi oběd. Vsadil jsem se totiž s Jiřím, že v té iks cé šedesátce si nevozí prdel nikdo od nás,“ konstatoval s pohledem upřeným na moje nové auto.

„Promiň, nebylo nejlevnější. Nějakou dobu si obědy nebudu moct dovolit,“ reagoval jsem.

Martin se nepatrně usmál.

„Poslední dobou mám pocit, že jsi na každém místě činu,“ řekl jsem, jakmile jsme společně zamířili k budově.

„Jo, já mám taky ten pocit,“ pronesl nevesele.

„Víš, o co jde?“ Kývl jsem před sebe.

„Že by někdo umřel?“ prohodil.

Z jeho odpovědi jsem usoudil, že nemá zrovna náladu. Třeba měl mít taky volno, napadlo mě.

Před budovou jsme si nasadili ochranné návleky a rukavice. Než jsme se k tomu dopravovali, povedlo se mi roztrhnout dvojce rukavice a Martinovi jedny.

„To je začali dělat z papíru, nebo co?“ neudržel jsem se.

„Šetří, chápeš? Krabíčka se stovkou těch – jak jsi je trefně nazval – papírových je o pár korun levnější, než byla ta původní. Takže teď může

někdo prezentovat, jak ušetřil. Tím, že se jich víc spotřebuje, se ale už chlubit nebude," vysvětlil mi.

Kdyby to bylo jen trochu možné, hádal bych, že tím někým, kdo by se chlubil úsporou, by byl Kadlec.

Martin se vrátil k tématu svých častých výjezdů. „Beata a Kamil jsou marod. Máme málo lidí, tak dělám v podstatě už tři dny v kuse. Za ty tři dny jsem spal asi pět hodin.“

„Tak to vysvětluje, proč jsi tak milý;“ pronesl jsem ironicky.

Martin právě vcházel do budovy. Ve dveřích – pokud se tak dala nazvat rozebraná dřevěná prkna, která měla původně zabránit vstupu do budovy – se na mě otočil. „Jo. Ale pořád se můžu utěšovat tím, že ty to máš horší.“

Napadlo mě, že se jeho narážka týkala mého plánovaného volného víkendu. Ale vzápětí mi došlo, že o mé dovolené nemohl vědět.

Martin pokračoval: „Já totiž vím, že uvnitř už je doktor ze soudního. A taky vím, kdo to je.“ Škodolibě se u toho usmíval.

„Laskavý ne;“ zareagoval jsem okamžitě.

Martin to už nekomentoval a vešel dovnitř. Během pár vteřin jsem měl možnost zjistit, že nekecal. Lékař, o kterém jsem mluvil, byl skutečně tady. Právě se skláněl nad tělem ve výtahové šachtě.

Doktor Laskavý byl podle mě tím nejhorším, co mohlo vyšetřovatele potkat. Většina kolegů ho nesnášela pro jeho barvitě výklady při pitvách, neustálé poučování a potřebu seznamovat nás s detailními ukázkami části těl a orgánů obětí. Mně spíš vadilo, že dostat z něj jakékoli relevantní informace v co nejkratším čase bylo skoro nemožné. Pitvy mu pravidelně trvaly dlouho. Na zprávy z nich jsme taky čekali dýl, než bývalo zvykem u jeho kolegů. Jednou jsem na něj čekal tři hodiny před pitevnou, a když se konečně ukázal, odmítl jsem odejít, dokud mi nevydá zprávu. Nepotěšilo ho to. Vyslechl jsem si přednášku o tom, že na něj vyvíjím nátlak, který není přípustný.

Došel jsem k soudnímu lékaři. Jakmile mě Laskavý slyšel přicházet, vstal a otočil se mým směrem.

„Kapitán Winkler. Řekl bych, že vás rád vidím, ale stejně byste mi to nevěřil,“ prohodil.

Aspoň se nepřetvařoval, uvědomil jsem si jednu jeho dobrou vlastnost. Obával jsem se, že byla jediná.

Zaměřil jsem se na oběť, nad kterou se ještě před okamžikem skláněl. Obličejem k zemi ležela na prostoru metr a půl na metr mladá holka. Dlouhé tmavé vlasy jí zakrývaly levou část tváře. Na sobě měla tričko a krátkou sukni, která jí sahala sotva nad kolena. Byla polovina března. To, co měla na sobě, nebylo oblečení někoho, kdo se zdržuje venku. Ani bezdomovci, a dokonce ani feťáci nechodí v březnu tak na lehko. Takže ji sem někdo přivezl? A pak ji tady mrtvou nechal a odjel? Ta holka neměla ani boty, všiml jsem si.

„Soudní pitvu budete chtít provést?“ vyrušil mě Laskavý svým dotazem.

Tohle zrovna jako přirozené úmrtí nevypadalo. „Jistě.“ Ptát se ho na příčinu smrti se zdálo zbytečné, ale stejně jsem to zkusil.

„Příčinu smrti vám sdělím až po pitvě,“ oznámil mi.

Samozřejmě. Jak jinak. A výsledky pitvy budou tak za měsíc. A to ještě v případě, že si na něho počkám před pitevnou. Byl jsem našťvaný a rozhodl se, že se na tělo podívám sám. Otočil jsem se na technika, který fotografoval něco na zemi pár metrů od nás.

„S ní jsi hotový?“ zeptal jsem se.

Trochu poodstoupil a podíval se na mě. Všiml jsem si, že na zemi před ním leží dámská černo-červená bota. „Jo,“ oznámil mi a vrátil se k fotografování.

Vstoupil jsem do těsného prostoru výtahové šachty. Snažil jsem se najít nejvhodnější místo tak, abych se nedotkl těla. Jakmile se mi to povedlo, skloupl jsem se nad oběť. Na krku se jí leskl stříbrný řetízek. Shrnul jsem jí vlasy z obličeje. Rukou, kterou jsem ještě před vteřinou měl na jejích vlasech, jsem rychle ucukl. Zaskočilo mě, co jsem viděl.

„Hlodavci,“ pronesl Laskavý klidným hlasem.

Pohled mi nejdřív padl na oční víčko oběti. Nebo spíš na místo, kde mělo být. Vzápětí jsem si všiml, že na tváři skoro nemá kůži a v mase jsou

patrné kousance. Některé tak hluboké, že bylo vidět až na čelist a zuby. Ale předpokládal jsem, že stopy po hlodavcích nebyly příčinou smrti. Takže co? Nadzvedl jsem jí hlavu a zlehka ji pootočil. Na pravé tváři jsem taky spatřil známky hodování. Ale jelikož neměli chlupatí kamarádi k téhle části obličje jednoduchý přístup, nebyly tak výrazné.

Ta holka tady rozhodně neležela pár hodin. Rigor mortis už ustoupil, takže byla mrtvá minimálně pár dnů.

„Pomůžeš mi s ní?“ požádal jsem technika.

Moc se mu do toho nechtělo, ale nakonec mi pomohl. Nebyl to zrovna jednoduchý úkol. Já jsem zůstal uvnitř šachty, on u vchodu. Laskavý stál za ním a pozoroval nás.

Podařilo se nám otočit oběť na záda. Výsledkem byl ovšem horší pohled, než když ležela na břiše. Vyhrnulo se jí tričko a odhalilo nafouklé tmavnoucí břicho. Kůže se jí na některých místech začala odlupovat. Zápach rozkládající se mrtvolky nabyl na intenzitě. Pochopil jsem, že jsem dobu smrti a stav těla přecenil. Ona nebyla mrtvá jenom pár dnů. Spíš týden, možná dva. Měli jsme štěstí, že venku byla zima. K rozkladu díky tomu nedošlo tak rychle.

Technik ustoupil od těla a vykročil ke schodišti. Taky bych raději zmizel, ten zápach byl nesnesitelný. S vědomím, že já ale jen tak odejít nemůžu, jsem se zase vrátil k prohlídce těla před sebou. Znovu jsem se zaměřil na řetízek se stříbrným přívěskem. Prohlídl jsem si ho zblízka. Šlo o čtyřlístek. Její majitelce zrovna štěstí nepřinesl. Zároveň jsem postřehl, že pod obětí leží kromě odpadků kousky nějakých dřevěných desek.

„Vidím, že jste se pustil do ohledání. Pitvu si hodláte taktéž provést sám?“ zeptal se mě Laskavý.

Došlo mi, že jsem to přehnal. Míchal jsem se do něčeho, čemu nerozumím. A čím víc budu srát chlapa, který tomu rozumí, tím hůř z něj pak dostanu informace.

„Omlouvám se. Nechal jsem se trochu unést.“ Stejně opatrně jako jsem do šachty vešel, jsem z ní i vycouval.

Laskavý si se mnou vyměnil místo. „Mrtvá bude zhruba deset až čtrnáct dnů. Čas smrti s dovolením upřesním po pitvě. Obětí je žena něco kolem

dvaceti let. Nejistil jsem žádná zjevná zranění, která by byla příčinou smrti. Po smrti nedošlo k manipulaci s tělem, takže zemřela zde.“

„Znáte totožnost?“ zeptal jsem se.

„Neměla u sebe osobní věci, takže ne.“

„Něco, podle čeho bychom ji mohli identifikovat?“

„Žádné viditelné jizvy nebo tetování. Ale opět, upřesním vám to po pitvě. Na některých místech je kůže značně poškozená,“ dodal na vysvětlenou.

Jo, to jsem si všiml. A taky to pořád cítil.

Zaslechl jsem hovor nad námi. Od chvíle, kdy jsem vešel do šachty, jsem se soustředil jen na ležící tělo. Teprve teď jsem se podíval nahoru. Nad námi byla díra, která vedla až pod střechem. Pokud tady někdy měli výtah, už byl pryč.

Úplně nahoře, v posledním patře, postávali technici, jejichž hovor mě přiměl zvednout hlavu. „Spadla?“ zeptal jsem se automaticky Laskavého. Dost se to nabízelo. Jestli spadla úplně seshora, kde se pohybovali Martini kolegové, odhadoval jsem, že to bylo tak z deseti metrů.

Laskavý si hodně hlasitě povzddechl. „Nevím. Řeknu vám to po pitvě.“ Podíval se na mě svými chladnými modrými očima. „Ale je to docela pravděpodobné,“ dodal smířlivěji.

Nepředpokládal jsem, že bych se od něj ještě něco užitečného dozvěděl. Otočil jsem se a vydal se ke schodišti. Přicházel jsem k němu kolem výklenku ve zdi. Posvítíl jsem si do něj baterkou. Měřil sotva dva metry a až na hromady odpadků v něm nic nebylo. Už jsem chtěl odejít, když jsem mezi novinami, rozbitými lahvami a různými krabicemi zaregistroval pohyb. Namířil jsem baterku na místo v rohu. Kužel světla dopadl na pěkně vypaseného potkana. Vzhledem k tomu, jak vypadala oběť, tady určitě nebyl jediný. Pár vteřin jsem na něj svítil, ale ani se nehnu. Prohlížel si mě svými korálovými očima. Když jsem ho sledoval hodně pozorně, postřehl jsem, že pohybuje čenichem a dlouhými vousy. Souboj, kdo z nás dvou déle vydrží zůstat na místě, nakonec vyhrál on. Kdyby to byl vyslýchaný, měl bych větší trpělivost,

jenže tenhle mi nic neřekne. Otočil jsem se a vyšel po schodišti do prvního patra.

Celé patro už bylo osvětlené. Prošel jsem ho, ale dlouhá hala se zdála, až na hromady odpadků, prázdná. Narazil jsem tam jen na technika. O patro výš to vypadalo podobně.

Prostor v nejvyšším patře byl stejný, jenže na rozdíl od spodních se tu pohybovali dva technici. Jedním z nich byl Martin, který už na sobě měl ochranný oblek. Právě se skláněl nad výtahovou šachtou.

Vyrazil jsem za ním. Ze směru od schodiště se zdála díra šachty v podlaze širší. Díky tomu, že byla rozšířena jen na jedné straně, získala nepravidelný tvar. Přišel jsem blíž. Dřevěné desky, které měly tvořit podlahu, na některých místech chyběly. Takže se ta holka propadla ještě dřív, než se k šachtě dostala. Podíval jsem se dolů. Spatřil jsem oběť ležící na zádech a Laskavého, jak se nad ní sklání. Udělal jsem ještě krok k šachtě a uslyšel zapraskání desek pod svými nohama. Zase jsem zacouval.

„Dávej bacha. Nerad bych, abys nám spadl na doktora,“ poradil mi Martin. Ukázal na ztrouchnivělé desky v podlaze. „Možná stála na okraji, kochala se pohledem a prostě se to pod ní propadlo.“ Ukázal na uštípnuté části dřevěných desek. „Vypadá to docela čerstvě a kluci říkali, že pod obětí jsou nějaké kusy z té podlahy,“ informoval mě.

Dřepl jsem si a podíval se na podlahu zblízka. Byla tvořena jen z desek přibitých na dřevěných trámech. Desky byly přitlučené i na trámech zespodu a tvořily strop patra pod námi. Už od pohledu bylo jasné, že jsou značně prohnílé.

Martin měl pravdu. Oběť se tady odsud mohla chtít podívat dolů a podlaha se pod ní propadla. Ale pořád to nevysvětlovalo, co tady dělala a proč se k té díře vůbec přibližovala.

„Možná to byla nehoda, ale stejně –“ začal jsem.

„Jasně. Všechno projdeme, zaznamenáme. Neodflákneme to,“ skočil mi šéf techniků do řeči.

„To jsem tím říct nechtěl.“ Martin dělal na technickém skoro dvacet let a byl jedním z nejzodpovědnějších lidí, jaké jsem znal.

Martin zvedl hlavu od prohnilé podlahy. „Ale chtěl. A teď odsud vypadni, ničíš mi stopy,“ doporučil mi.

Poslechl jsem a po schodišti se vrátil dolů. Na potkana do výklenku jsem se už nepodíval. Místo toho jsem vyhledal strážníky, kteří našli oběť.

Informovali mě, že reagovali na anonymní oznámení o přítomnosti mrtvoly v budově. Vyrazili na místo a našli ji. Ten mladší, asi třicetiletý, mi řekl, že sem vyjížděli často kvůli nedovolenému vniknutí. Textilka prý byla vyhodnocena jako bezpečnost ohrožující. Její majitel žil někde za hranicemi a městští úředníci měli problém se s ním zkontaktovat. Řešil se soudní příkaz na demolici, ovšem do té doby měli strážníci z místního oddělení nařízeno chodit místo občas obhlédnout.

„Kdy tady byl někdo od vás naposledy?“ zeptal jsem se.

„To nevím. Ale můžu vám to zjistit. Většinou hlídka zkontrolovala, zda nejsou rozebraná ta prkna místo dveří a oken v přízemí. Pokud zjistili, že ano, šli se podívat dovnitř.“

„Ten vchod už byl takhle, když jste sem dneska přišli vy?“ zajímalo mě.

„Jo, vypadalo to přesně tak. Vešli jsme tou dírou dovnitř,“ potvrdil mi strážník.

„Občas, když jsme zjistili nedovolené vniknutí, jsme odsud museli vyhodit pár bezdomovců,“ dodal ještě starší z dvojice.

„Byla mezi nimi někdy mladá žena tak kolem dvaceti?“

„To těžko. Mezi bezdomovci je dost málo žen a mladé už vůbec ne. Kdyby se tady nějaká taková objevila, rozhodně bychom si jí všimli,“ odpověděl.

Strážníci mi slíbili, že mi jejich velitel pošle informace, kdo a kdy naposledy kontroloval budovu textilky.

Vracel jsem se zpátky na ředitelství. Plánoval jsem se podívat na pohřešované, jestli mezi nimi nenajdu oběť. Nevybavoval jsem si, že by se nějaká místní dvacetiletá žena pohřešovala, ale raději jsem si to chtěl ověřit. Mimo to nemusela být místní. Z auta jsem zavolal Haně.

„Vzhledem k tomu, že jsi měl být už dávno doma, hádám, že voláš, protože máš případ a rušíme víkend,“ řekla, jakmile zvedla telefon. Ale nezněla našťvaně.

Našťvaně by rozhodně zněla moje bývalá žena Tamara, kdyby mi tohle oznamovala. Vlastně ještě pořád ne bývalá, došlo mi. Přestal jsem myslet na Tamaru a její neochotu podepsat rozvodové papíry a raději se soustředil na rozhovor s Hanou. „Jo a ne. Případ mám, ale zatím to vypadá na nehodu. Dvacetiletá holka spadla v bývalé textilce. Takže víkend rušit nemusíme.“

„Jsi si jistý?“ zeptala se nedůvěřivě.

Chápal jsem ji. I s nehodou bylo dost práce. Jenže na volný víkend jsem se vážně těšil a nechtěl jsem si ho nechat zkažit. „Jsem. Ze zítřejší dovolené nic nebude, ale s víkendem počítám. Možná se v sobotu ráno otočím v kanclu a pak se tam objevím v neděli večer,“ dodal jsem ještě.

„Takže na tebe bude našťvaný Kadlec, že sis nechal dovolenou, ale vlastně z ní nebudeš nic mít, protože budeš v sobotu i neděli v práci,“ konstatovala věcně.

Musel jsem uznat, že to shrnula výstižně. „Třeba nebudu muset do kanclu ani o víkendu,“ snažil jsem se to zachránit. I když mi bylo jasné, že tahle varianta moc pravděpodobná není. „Je to problém?“ zeptal jsem se proto rovnou.

„Mně je to jedno, já mám volno. Ty sis vzal dovolenou.“

„Jedu ještě na ředitelství. Ta holka u sebe neměla žádné doklady, tak se chci podívat na pohřešované. Za hodinu budu doma,“ slíbil jsem.

Rozesmálo ji to. „To jsem teda zvědavá.“

12. března, Hana

David přijel domů pár minut před jednou. Probudil mě, když si vedle mě lehal.

„Ty hodinky, které jsem ti dala k narozeninám, půjdu vrátit,“ oznámila jsem mu rozespale.

„Proč?“ zeptal se nechápavě.

„Když mi voláš v devět, že za hodinu budeš doma, a přijedeš před jednou, něco s nimi musí být špatně.“

„Jo, rozhodně je to chyba hodinek,“ prohodil pobaveně.

Okamžitě jsem znovu usnula a probudil mě až budík v šest ráno. Šla jsem si zaběhat a Davida nechala spát. Když jsem se za půl hodiny vrátila, byl už vzhůru. Do kanceláře jsme odjízďdělali spolu.

Plukovník Kadlec, náš nový šéf, trval na tom, že každé pondělí, středu a pátek v osm ráno budeme mít poradu celého oddělení. Měli jsme se tak vzájemně informovat o aktuálních případech. Myšlenka to možná nebyla úplně špatná, ale když někdo zrovna dělal na případu a chodil se domů jenom vyspat – a to ještě málo –, bylo pro něj minimálně hodinové sezení třikrát týdně na poradě docela podstatnou ztrátou času.

Neušlo mi, že David, a vlastně i většina kolegů, plukovníka moc nemusí. Podle Davida to byl arogantní egoista. Ostatním hlavně vadilo, že Honzovu práci nepřevzal jeho zástupce Kristián Majer, ale převedeli sem plukovníka Kadlece.

Já jsem s plukovníkem ještě neměla tu čest osobně mluvit – a Davidovo mínění jsem brala trochu s rezervou –, takže jsem si na něj názor neudělala. Jenže to se mělo brzo změnit, protože chtěl, abych se za ním dnes po deváté zastavila.

Na hodinu trvající poradě mluvil hlavně plukovník Kadlec. Rozebíral případy, na kterých jsme dělali několik měsíců, takže ještě před jeho příchodem. Jenže podle toho, jak to prezentoval, se zdálo, že se podílel na podstatné části vyšetřování. Hlavně u případů, které se blížily k uzavření.

Od Davida mi přišla zpráva: *Máme štěstí, že ho sem převeleli. Jinak by naše oddělení plné neschopných idiotů nezvládlo uzavřít ani jeden případ. Na zvýšení naší efektivity se určitě podepsaly jeho pravidelné porady.*

Odepsala jsem mu: *Můžu mu tu zprávu přeposlat, aby věděl, jak moc oceňuješ jeho vedení?*

V podobném duchu jsme si vyměnili ještě pár zpráv. Vlastně jsem docela ztratila přehled, o čem plukovník Kadlec mluví. David naštěstí ne. Protože jakmile se plukovník na něco zeptal, odpověděl mu. Což jsem obdivovala, protože já jsem seděla zhruba uprostřed místnosti a nevnímala. David stál až úplně vzadu opřený o zeď a zareagoval: „Oběť se zatím nepodařilo identifikovat. Vypadá to jako nehoda, ale soudní lékař se k příčině smrti ještě nevyjádřil,“ řekl.

„Budete na případu dělat s Kočkovou a Navrátilem,“ rozhodl plukovník. Tím v podstatě ukončil poradu.

Zuzana Kočková s námi spolupracovala už dlouho. Erik Navrátil byl na oddělení nováček, který nastoupil v lednu. Tušila jsem, že Kadlec dal Erika do týmu Davidovi spíš proto, aby se od něj Erik něco naučil, než aby Davidovi výrazně pomohl. Jestli šlo vážně o nehodu, nemohl si David na nedostatek lidí stěžovat.

Všichni jsme opouštěli zasedačku. David pořád stál opřený o stěnu. Jakmile jsem se přiblížila ke dveřím, vyšel mi naproti.

„Kapitáne Winklere, můžete?“ zaslechla jsem Kadlece.

Když mě David mýjel, zeptal se: „Ty jsi mu ty zprávy přeposlala, co?“

„Samozřejmě,“ stihla jsem mu říct, než jsem opustila místnost.

Seděla jsem v kanceláři s Pavlem Kostkem sotva pět minut, když za námi David přišel.

„Vypadáš, že ať s tebou plukovník řešil cokoli, dost tě to potěšilo,“ reagoval Pavel na to, že se David usmíval.

David si vzal židli. Postavil ji doprostřed místnosti a obkročmo si na ni sedl. Lokty si opřel o opěradlo. „Potěšilo není ten správný výraz. Pobavilo by bylo asi výstižnější,“ udělal krátkou pauzu. Pořád se usmíval. „Plukovník Kadlec mi pouze chtěl připomenout, že nás v pondělí informoval, že pokud si budeme chtít zrušit dovolenou, máme mu to hlásit minimálně čtyřadvacet hodin dopředu.“

„Takže ti tím chtěl říct, že máš sice dneska dovolenou, ale přidělil ti lidi, takže máš makat,“ vydedukoval Pavel.

„Nejen dneska. Zítřejší dovolenou – jak mě přátelsky upozornil – si už taky nestihnu v termínu zrušit,“ konstatoval David.

„Je to ještě větší debil, než jsem si myslel,“ okomentoval Pavel plukovníka.

Někdo zaklepal. Otevřely se dveře a do místnosti nakoukl Erik. „Nechci rušit, ale chtěl jsem se zeptat, kapitáne Winklere, co mám dělat,“ pronesl s pohledem upřeným na Davida.

„Tak předně si nech toho kapitána Winklera a tykej mi,“ řekl mu David. „Zavolej na soudní a zjisti, kdo a kdy bude provádět pitvu. Asi to bude Laskavý, tak mu připomeň, že bychom byli rádi u toho.“

„U pitvy?“ ujišťoval se Erik.

„Jo,“ potvrdil mu David.

Erik s docela nešťastným výrazem ve tváři vycouval z místnosti. Tušila jsem, že představa nadcházející pitvy ho nepotěšila.

„Můžu to převzít, jestli chceš,“ nabídl Pavel Davidovi.

„Pokud to vážně byla nehoda a pitva bude dneska, stihnu volný víkend. Erika můžu úkolovat i po telefonu,“ reagoval David na jeho nabídku. Nevyznělo to ale úplně jistě.

Vstala jsem od stolu. „Musím za Kadlecem. Chtěl se mnou po poradě mluvit.“

David vyšel z kanceláře se mnou. Na chodbě mě zastavil. „Pořád nemám identifikaci oběti. Včera jsem procházel pohřešované, ale nic jsem nenašel. Zdá se, že spadla. Jenomže byla oblečená dost na lehkou, takže přemýšlím, proč v té textilce byla. Nejspíš ji tam někdo přivezl. Jestli

to vážně byla nehoda, tak nechápu, že ji tam nechal. Nebo ji taky mohl strčit, v tom případě –“

„Musím za Kadlecem,“ přerušila jsem ho. „Ubytování jsem zrušila. Bylo mi jasné, že na tom budeš dělat.“

„Nevadí ti to?“ ujišťoval se.

„Ne.“

Vážně nevadilo. Tohle byla jedna z mála výhod stejné práce – měli jsme pochopení pro služební povinnosti toho druhého. Mimo to jsem dělala u policie dost dlouho na to, aby mi už po tom jeho včerejším telefonátu došlo, že vyšetřování mu zabere hodně času, i když se mi snažil namluvit opak. Navíc jsem ho dobře znala a bylo mi jasné, že případ Pavlovi – ani komukoli jinému – nepředá, přemítala jsem, zatímco jsem přicházela k plukovnickově kanceláři.

Bylo zvláštní zaklepat na dveře a vědět, že uvnitř nebude Honza Urban, na kterého jsem byla roky zvyklá. A nejen zvyklá. Honzu jsem měla ráda. Byl to skvělý šéf. Věděla jsem, že i když byl na kohokoli z nás zrovna našťvaný, pořád jsme se na něj mohli spolehnout.

Plukovník Kadlec byl menší, štíhlý. Prošedivělé vlasy i vousy ho možná dělaly o něco starším, ale hádala jsem, že mu nebude víc než padesát. Jakmile jsem vešla do kanceláře, usmál se a vstal od stolu. Nabídl mi židli a sám se usadil vedle mě. Po úvodních zdvořilostních frázích se začal vyptávat, jak jsem na oddělení spokojená. Celou dobu ze mě nespouštěl pohled oříškových očí. Přesto jsem z něj měla pocit, že ho moje odpovědi vůbec nezajímají, jen se to usilovně snaží nedávat najevo.

Řekla jsem mu, že spokojená jsem. Začínal mi vadit pořád víc. Nechtěla jsem se nechat ovlivnit Davidovým názorem, ale neustále se mi vracelo, že se o něm vyjádřil jako o egoistovi. Plukovnickovo prezentování na dnešní poradě tomu dost odpovídalo.

„Dovedu si představit, že jako žena u policie to máte těžké,“ konstatoval muž naproti mně.

Překvapilo mě, že ho to napadlo. „Nemůžu si stěžovat.“

„Na druhou stranu se určitě setkáváte i s tím, že jsou k vám kolegové otevřenější než ke svým mužským protějškům,“ pokračoval.

Nechápala jsem, kam tím míří, a tak jsem raději mlčky vyčkávala, s čím přijde.

„Děje se na oddělení něco, o čem si myslíte, že bych měl vědět?“ zeptal se. Nejspíš se právě dostal k tomu, proč si mě sem zavola.

„O ničem nevím,“ řekla jsem.

„Hano, chápete, že nechci, abyste mi donášela na kolegy, ale potřebuju vědět o podstatných věcech, které se dějí na oddělení,“ oznámil mi důrazně.

Nelíbilo se mi, že mě oslovuje jménem. „Chápu, plukovníku Kadleci.“

Chvilí si mě prohlížel. Možná doufal, že budu pokračovat, ale neměla jsem mu co říct.

„Vím, že se některým vašim kolegům nelíbí, že mě dosadili na místo po plukovníku Urbanovi. Můžu vás ujistit, že jsem o to nestál. Jednalo se o rozhodnutí seshora,“ dodal skoro omluvně.

Nekomentovala jsem to.

Zase se usmál. „No, kdybyste cokoli potřebovala, víte, kde mě najdete.“

Předpokládala jsem, že tohle je konec našeho rozhovoru. Vstala jsem a zamířila ke dveřím.

„Ještě jedna věc,“ zastavil mě.

Otočila jsem se na něj.

„Můžete mi říct svůj názor na kapitána Winklera? Znáte ho už dlouho, pracujete spolu deset let,“ začal.

Že by plukovník nevěděl, že můj vztah k Davidovi není pouze pracovní? „Je to jeden z nejlepších vyšetřovatelů, jakého znám,“ odpověděla jsem. Řekla bych mu totéž, i kdybychom se s Davidem znali jen z kanceláře.

„Asi víte o tom, že ho vyšetřuje generální inspekce,“ pokračoval.

„Ano, to vím,“ potvrdila jsem.

Vstal ze židle a přešel ke mně. „Kdybyste se dozvěděla něco, co by souviselo s vyšetřováním případu vraždy Václava Flégla, budu vám vděčný, když mi to řeknete.“ Dotkl se mého ramene. „Neříkám to proto, že bych si myslel, že je kapitán Winkler do té nešťastné události nějak nezákonně zapletený. Ale

jakýkoli poznatek k jeho účasti na Fléglově smrti mi pomůže při vyjednávání s inspekcí.“ Snažil se působit přívětivě. Na vteřinu mě dokonce napadlo, že se zajímá, protože chce Davidovi pomoci. Ale on pokračoval: „Celá ta věc je značně nepříjemná a rád bych ji ukončil. Nevrhá dobré světlo na oddělení, když jednoho z nás vyšetřuje inspekce. Hlavně v případě člověka s takovou minulostí, jakou má kapitán Winkler.“

Nechápala jsem, o jaké minulosti to mluví. „Nemyslím si, že je kapitán Winkler do té události zapletený jinak, než jak vyšetřovatelům z inspekce už vypověděl.“ Musela jsem se hodně snažit, abych nezněla naštaně.

Plukovník Kadlec sundal ruku z mého ramene. „Jistě. Ale pokud se vám on nebo kdokoli jiný svěřil s něčím, co by mohlo inspekci zajímat, byl bych rád, kdybyste mi to řekla. Slyšel jsem, že u plukovníka Urbana měl kapitán Winkler značné zastání. Chci vás jen ujistit, že já jsem v téhle věci nestranný a jde mi pouze o zjištění pravdy.“

„Pravdu kapitán Winkler už řekl. Osobně nerozumím tomu, proč ho inspekce pořád vyšetřuje, když se Josef Havelka k vraždě Václava Flégla přiznal. A vypověděl, že nikdo další nebyl do vraždy zapletený,“ připomněla jsem mu.

Už to nekomentoval.

Odešla jsem z jeho kanceláře. Vážně nevěděl, že s Davidem žiju? Nebo věděl, a právě proto se mě na Fléglovu smrt vyptával? přemítala jsem.

Davidu vyšetřovali z inspekce přes půl roku. To, že to trvalo tak dlouho, mě znervózňovalo. A taky to, že z případu stáhli vyšetřovatele kapitána Mrázka, když chtěl případ ukončit s tím, že David do smrti Flégla zapletený nebyl. Na jeho místo nastoupil major Norbert Šnajdr. Ten chodil za Davidem na ředitelství minimálně dvakrát měsíčně nebo si ho rovnou nechával předvolat na inspekci. Podle toho, co mi David řekl, se ho Šnajdr pořád dokola ptal na totéž. Jestli věděl o tom, že Josef Havelka chce zavraždit Václava Flégla, a jestli mu s vraždou nějak pomáhal.

Davidu jsem našla v kanceláři. Zrovna telefonoval. Počkala jsem, až ukončí hovor, a požádala ho, aby šel ven. V místnosti totiž byli i Erik se Zuzanou a já jsem před nimi nechtěla řešit, o čem se mnou mluvil náš nadřízený.

Vyšli jsme na chodbu.

„Plukovník Kadlec se mě na tebe vyptával. Zajímal ho Flégl,“ informovala jsem Davida.

„Pojď ven,“ řekl.

Nechtělo se mi, ale následovala jsem ho. Od doby, kdy ho začali vyšetřovat z inspekce, byl hodně opatrný. Někdy možná až paranoidní. O Havelkovi se nechtěl v prostorách ředitelství vůbec bavit. Dokonce jsem si před měsícem náhodou všimla, že má druhý telefon. Usoudila jsem, že s předplacenou simkou. Takže předpokládal, že by ho mohli odposlouchávat. Raději jsem nepřemýšlela nad tím, co nechce, aby lidi z inspekce slyšeli. Ale pochybovala jsem, že by volal Havelkovi do vězení a řešil s ním svůj podíl na Fléglově vraždě.

Vyšli jsme na parkoviště. David pokračoval k parku.

„Počkej, je mi zima,“ zastavila jsem ho.

Zamířil k autu. Že by se mnou chtěl mluvit v autě, se mi nezdálo pravděpodobné. Stejně opatrný jako na rozhovory v budově policejního ředitelství byl i v případě auta. Nepletla jsem se. David z auta jen vytáhl bundu a podal mi ji. „Nechci to řešit uvnitř,“ vysvětlil.

To mi došlo. Vzala jsem si nabízenou bundu a zamířila k parku.

„Plukovník Kadlec se vyptával, jestli ses mi ohledně Flégla někdy svěřil s něčím, co by mohlo zajímat inspekci. Nejdřív se snažil budit dojem, že ti chce pomoci. Pak vyrukoval s tím, že ví, že máš u Honzy zastání, ale on je prý nestranný a jde mu jenom o zjištění pravdy. Takže se nemám bát a svěřit se mu, kdybych něco věděla.“

David na to nereagoval.

„Nemyslím si, že rozhovorem se mnou to končí. Pokud se ještě nevyptával ostatních, určitě to má v plánu.“ Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem byla přesvědčená, že hlavním důvodem, proč se mnou chtěl plukovník mluvit, byl David. A to, že nezískal žádné informace ode mě, ho přiměje, aby je začal zjišťovat jinde.

David pokrčil rameny. „Ať si klidně vyslechne celé oddělení. Je mi to jedno. V podstatě jsem nic neudělal. Nic na mě nemají.“

Ano, v podstatě. „Co když bude Josef Havelka mluvit?“ zeptala jsem se. „Nebude. A i kdyby, popřu to. Nemají žádný důkaz. U těch výslechů se Šnajdr stejně pořád ptá jen na ten večer. Nic jiného neřeší,“ dodal.

Doufala jsem, že má pravdu. Chvilí jsme pokračovali v chůzi mlčky.

David mě objal kolem ramen. „Nemysli na to. Kadlec se nejspíš už nikoho dalšího vyptávat nebude. Asi doufal, že jsem se ti v nějaké slabé chvíli – třeba po sexu – svěřil, že jsem ubodal Flégla,“ navrhl pobaveně.

„To není vtipné.“ Snažila jsem se to nezlehčovat. „Podle toho, co říkal, to vypadá, že neví, že jsme spolu. Myslí si, že když jsem žena a známe se dlouho, svěřil by ses mi. A nejen ty. V podstatě mi řekl, že bych ho měla informovat o všem podstatném, co se děje na oddělení.“

David se usmál. „Naivní blázen. Doporučila jsi mu Pursu? Jestli to Kadlec ještě neví, Pursa je skvělý zdroj informací.“

„Budu ráda, když to plukovník zjistí až ve chvíli, kdy se vrátí Honza,“ odpověděla jsem.

Vyrazili jsme zpátky na ředitelství. V momentě, kdy jsme přicházeli k parkovišti, sundal David paži z mých ramen. Vrátila jsem mu bundu. Napadlo mě, že by bylo zajímavé vidět výraz plukovníka, kdyby nás viděl spolu. Před půl hodinou se mě ptal, co si myslím o kolegovi, který mě teď objímal. Byla jsem si jistá, že plukovník – pokud už to nevěděl – stejně dříve nebo později zjistí, že jsme s Davidem spolu. Nejspíš nebudu mít možnost vidět, jak se bude tvářit, až se to stane.

Když jsme s Davidem vcházeli po schodišti do budovy, začalo pršet.

V kanceláři jsem si uvědomila, že se můj neutrální postoj, který jsem ještě před pár hodinami k plukovníkovi měla, změnil. Nevěřila jsem mu a nelíbilo se mi, jakým způsobem se snaží vést lidi na oddělení. A nebylo to jen tím, že mi vadila představa, že se bude vyptávat kolegů na Davida. Sice jsem si nedělala iluze, že by někdo z nich nevěděl, že Davida vyšetřuje inspekce, ale když se v tom bude vrtat nadřízený, nebude to působit dobře. Navíc mě děsilo, co by se plukovník Kadlec mohl dozvědět od Daniela Pursy. Hádala jsem, že Dan bude schopný si i něco vymyslet, jenom aby se plukovníkovi zavděčil.

12. března, David

To, že se na mě Kadlec vyptával Hany, mě vytočilo. Snažil jsem se před ní tvářit, že o nic nejde, ale tušil jsem problém. Otázka byla, jak moc velký bude. Ne, že by někdo z oddělení věděl něco, co by souviselo s případem Flégla. Ale už jenom to, že se bude Kadlec vyptávat, bude dělat zlou krev. Dovedl jsem si představit, že někteří kolegové mu řeknou i to, co není pravda. Třeba Pursa se rozhodně nebude rozpakovat si něco vymyslet. A vlastně ani nebude muset. Kdysi jsem měl problémy s chlastem. Pursa byl dokonce u toho, když mě Hana před pár lety vyhodila z kanclu, protože jsem tam tenkrát nepřišel úplně střízlivý.

Před půl rokem to Pursa – i když to vlastně poslal anonymně – oznámil našemu šéfovi Honzovi. Ten se tím pár dnů zabýval, ale nakonec to uzavřel s tím, že to nelze prokázat. Možná mi pomohlo, že jsem zrovna den po anonymním udání vypátral vraha v případě, na kterém jsme s Pursou dělali. Honzu tenkrát dost rozčílilo, že Pursa raději řešil mé pití, místo aby se věnoval vyšetřování. A taky to, že pravým důvodem toho udání bylo, že jsem Pursovi nenapsal pozitivní hodnocení na povýšení.

Vešel jsem do kanceláře a přestal myslet na Pursu, Kadlece a komplikace, které můžou nastat. Raději jsem se soustředil na současný případ.

Erikovi se podařilo spojit se s Laskavým. Pitva měla proběhnout zítra ve dvě. Erik se mě zeptal, jestli tam má být taky.

„Vyšetřovatel u pitvy většinou bývá,“ oznámil jsem mu. Neušlo mi, že znatelně zbledl. „U žádné jsi ještě nebyl?“ zeptal jsem se nejspíš celkem zbytečně.

„Pár mrtvol jsem už viděl, ale ne, u pitvy jsem nebyl,“ odpověděl.

Asi bych nebyl daleko od pravdy, kdybych hádal, že když řekl pár, myslel tím dvě. Pokud šlo o mě, u pitvy jsem ho nepotřeboval. Taky jsem mu to řekl.

„To je v pohodě. Budu tam,“ slíbil.

„Neobědvej,“ poradil jsem mu.

„Dobře,“ souhlasil trochu nejistě.

Začal mi zvonit telefon. „A domluv daktylku,“ stihl jsem mu ještě říct, než jsem hovor přijal. Volal mi soudní znalec. Potřeboval podklady k jednomu staršímu případu. Věcné jednání nebylo zrovna jeho silnou stránkou, takže jsme to řešili skoro čtvrt hodiny. Kdyby to zkrátil, mohli jsme to mít za dvě minuty vyřízené.

„Co s tou daktylkou?“ zeptal se mě Erik, jakmile jsem ukončil hovor.

Byl jsem ještě myšlenkami u rozhovoru se znalcem, takže jsem nepochopil, na co se ptá. Asi to bylo vidět.

„Říkals, že mám domluvit daktylku,“ připomněl mi.

Sice jsem si vzpomněl, že jsem mu to říkal, ale pořád jsem nechápal, na co se mě to vlastně ptá.

Zuzana se chytala víc. „Aby k pitvě poslali někoho, kdo s pomocí soudního lékaře sejme té mrtvé otisky,“ vysvětlila mu.

„Oni to ještě neudělali? Proč k tomu potřebují soudního lékaře?“ zajímal se Erik.

„Protože někdy není možné vzít otisky na místě. Hlavně u starších mrtvol. Prsty se musí trochu...“ Zuzana hledala vhodné slovo, „předpřipravit, aby bylo možné sejmut otisky. A nejlíp se to dělá na soudním.“

Asi budu muset být při úkolování Erika konkrétnější, když je tady sotva pár měsíců, uvědomil jsem si.

Zbytek dopoledne hledali Zuzana s Erikem cokoli, co by nám pomohlo s totožností mrtvé z textilky. I když přesnější asi bylo, že Zuzana se snažila něco najít a Erik se jí díval pod ruce a vstřebával nové poznatky. Oba ale věděli, že prioritou teď byla identifikace. V případě, že Laskavý zjistí, že se nejednalo o nehodu, bude nalezení pachatele, aniž bychom znali totožnost oběti, značně komplikované.

Zuzana i Erik odešli na oběd. Ještě než zmizeli, zaúkoloval jsem je, aby zjistili, zda někde v okolí textilky nejsou kamery, které by zabíraly alespoň příjezdové cesty k budově.

Zůstal jsem v kanceláři a řešil papíry k jinému případu, když za mnou přišel Pavel Kostek. „Jdu rovnou od plukovníka. Byl jsem u něj půl hodiny a skoro celou dobu jsme mluvili jenom o tobě,“ oznámil mi. „Asi začnu žárlit,“ dodal pobaveně.

Pokud jsem doufal, že plukovník pohovorem s Hanou skončí, pletl jsem se. „Flégla?“ hádal jsem.

„Jo,“ potvrdil mi Pavel. „Hele, nevím, jestli to víš, ale Havelka prý jedná se státním zástupcem o dohodě,“ informoval mě.

To jsem nevěděl. Ale tušil jsem, kam tím Pavel míří. Předpokládal, že pokud je státní zástupce ochotný přistoupit na dohodu, výměnou za ni mu Josef Havelka předá nějaké informace. Třeba takové, které by dokazovaly, že jsem byl do vraždy Flégla nějak osobně zainteresovaný. „Díky, žes mi to řekl, ale jsem v pohodě,“ reagoval jsem.

Jakmile Pavel odešel, chtěl jsem pokračovat v rozdělané práci, ale pořád jsem se musel vracet k tomu, co mi řekl. V pohodě jsem nebyl. Vyšetřování inspekcí bylo únavné. Dokud to ještě řešil Mrázek, který nebyl tak urputný, zvládal jsem to.

Mrázek mě vyslyšel dvakrát. Jednou hned ten den, co Josef Havelka zavraždil Flégla. Podruhé pár dnů nato. Když jsem ho viděl potřetí, přišel mě informovat, že vyšetřování ukončuje s tím, že se neprokázalo, že bych byl do vraždy zapletený. Velký podíl na tom určitě měla i výpověď Josefa Havelky, který řekl, že nikdo jiný nevěděl o tom, že chce Flégla zavraždit. Docela se mi ulevilo.

Jenomže dva dny poté si mě nechali předvolat přímo na inspekci. Už ne Mrázek, ale jeho kolega Šnajdr. Řekl mi, že po Mrázkovi převzal vyšetřování. Z toho jsem usoudil, že se někomu nelíbilo, s jakým výsledkem chtěl Mrázek případ uzavřít, a tak ho prostě vyměnili.

Ten den mě Šnajdr vyslyšel skoro dvě hodiny. Nedozvěděl se nic, co bych už neřekl Mrázkovi. S železnou pravidelností za mnou pak chodil na ředitelství. Ještě si něco upřesnit, jak mi vždycky s úsměvem sdělil. Dvakrát si mě nechal předvolat k nim.

Jako by vyšetřování z inspekce nestačilo, poslední tři měsíce se se mnou snažil zkontaktovat Josef Havelka. Zkoušel to na střídačku přes svého advokáta a svou ženu. Zhruba každý týden mi jeden z nich zavolal a řekl, že by se mnou Josef Havelka rád mluvil.

O tom, že chce, abych za ním přišel do vězení, jsem řekl jen Haně. Dost důrazně mi doporučila, abych to nedělal. Věděl jsem, že má pravdu. V situaci, kdy mě kvůli němu vyšetřovala inspekce, by nevypadalo dobře, kdybych s ním mluvil. Na druhou stranu jsem byl docela zvědavý, co chce řešit. Teď ještě víc, když mě Pavel informoval, že je ve hře dohoda.

Bylo naivní doufat, že by se ke Šnajdrovi nedoneslo, kdybych navštívil Havelku ve vězení. Ale došlo mi, že jestli chci informace, nemusím si pro ně chodit jen za Havelkou. Vyrázil jsem na státní zastupitelství.

Státního zástupce Petra Hladíka jsem znal už od školy. Sice nedělal na Fléglově případu, ale i tak mohl něco vědět. Hlavně proto, že před půl rokem byl hlavním žalobcem ve věci obvinění Flégla z vraždy Romany Havelkové.

Petra jsem zastihl v kanceláři. A dokonce tam byl sám. Tím jsem ale svoje štěstí vyčerpal.

„Ty si to teda umíš načasovat. Musím k soudu. Mohl jsi zavolat,“ pronesl trochu našťavaně, jakmile mě spatřil ve dveřích.

Zavolat z telefonu, který možná odposlouchával Šnajdr? To tak. „Nebyla to plánovaná návštěva,“ pronesl jsem místo toho omluvně. „Nezdržím tě dlouho. Jestli moc spěcháš, můžu s tebou jet k soudu,“ navrhl jsem.

Neodpověděl. Vzal si sako a vyšel z kanceláře. Vyrázil jsem za ním. Spolu jsme nastoupili do výtahu. Petr zmáčkl tlačítko suterénu, kde bylo podzemní parkoviště.

„O co jde?“ zeptal se, když se za námi zavřely dveře.

„Doneslo se ke mně, že Josef Havelka chce využít dohodu o vině a trestu, a tak jsem chtěl –“

Petr mě přerušil: „Pořád tě kvůli tomu případu řeší GIBS?“

„Jo.“ Doufal jsem, že to pro něj nebude automaticky znamenat, že se o tom se mnou odmítne bavit.

Povzdychl si. „Havelka tu dohodu už podepsal. Ke všemu se přiznal. Dostane dvanáct let.“

„Cože? Dvanáct?“ zeptal jsem se nevěřicně.

Pokrčil rameny. „Je to spodní hranice sazby. Od soudu mohl odejít i s dvaceti.“

„To je sazba za promyšlenou vraždu.“

Petr se na mě nechápavě podíval. „A co to podle tebe bylo? Neúmyslné zabití?“ zeptal se posměšně.

Výtah zastavil. Vystoupili jsme a zamířili k Petrovu autu.

„Flégl mu znásilnil a zavraždil dceru, sakra.“ Nemohl jsem si pomoci. Naštvalo mě to.

„To pořád není důvod, aby bral spravedlnost do vlastních rukou. Kromě toho víš, že pokud šlo o Flégla, odvolal jsem se. Rozsudek nebyl pravomocný,“ připomněl mi. Nastoupil do auta. „Vážně už musím.“ Zabouchl dveře a odjel.

Zůstal jsem stát na parkovišti. Proč Josef Havelka tu dohodu uzavíral? To měl tak debilního advokáta, že mu to poradil? Možná proto se mnou chtěl mluvit, napadlo mě vzápětí.

Vracel jsem se na ředitelství, ale vztek mě nepřešel ani během půlhodinové jízdy autem. Z kanceláře jsem zavolal advokátovi Josefa Havelky. Informoval mě, že uzavření dohody bylo přáním jeho klienta. Prý nestál o zdlouhavý soudní proces. Zatímco mi vysvětloval, proč se jeho klient rozhodl přijmout dvanáctiletý trest, přišla za mnou Hana.

Ukončil jsem hovor s advokátem a naštvane hodil mobil na stůl. Hana na to reagovala zdviženým obočím.

„Mluvil jsem s advokátem Josefa Havelky. Doporučil mu, aby přistoupil na dohodu, takže si odsedí dvanáct let. Už to podepsal,“ vysvětlil jsem jí důvod svého rozčarování.

„Aspoň ho nebudou vláčet po soudech.“

„Dvanáct,“ zopakoval jsem důrazně.

„Já jsem tě slyšela. Uvědom si, že od soudu by mohl odejít i s vyšším trestem.“

„To jsem tady do hajzlu jediný, komu vadí, že si odsedí dvanáct let? Chápu, že nějaký trest dostat musí, ale zabil chlapa, který mu znásilnil a zavraždil dceru. Zabil ho dva dny po tom, co toho chlapa soud i přes jasné důkazy osvobodil. I slepý by přece musel vidět, že byl Josef Havelka rozrušený. Navíc to sám ohlásil, při vyšetřování spolupracoval, nikdy dřív nebyl trestaný. To všechno jsou polehčující okolnosti. Kdyby tohle jeho advokát použil u soudu, mohl dostat nižší trest.“

„Nebo ho taky mohli pár let vláčet po soudech, ničit tím jeho rodinu a nakonec ho odsoudit na podstatně delší dobu. Myslím, že mu advokát jasně vysvětlil jeho možnosti. A Josef Havelka si vybral tu, která mu připadala nejpříjemnější. Měl bys to respektovat a přestat řešit. Navíc si myslím, že se cítíš zodpovědný za to, že Flégla neodsoudili. Ale to nebyla tvoje –“

„Tenhle nesmysl o zodpovědnosti máš od nějakého psychologa?“ přerušil jsem ji.

Neodpověděla. Otočila se a odešla z kanceláře.

Věděl jsem, že jsem to přehnal. Patrik Kokeš, který už pár měsíců zase pracoval jako policejní psycholog, s Hanou kdysi několik let chodil. Tou narážkou na psychologa jsem myslel jeho a Hana to pochopila. Bylo to ode mě dost nemístné. Hlavně jsem si musel přiznat, že měla pravdu. Často jsem myslel na to, že kdybych při vyšetřování vraždy Romany Havelkové udělal něco líp, Flégla by odsoudili. A Josef Havelka nemusel skončit za mřížemi s dvanáctiletým trestem. Problémem ale bylo, že jsem pořád nepřišel na to, co jsem měl udělat líp.

Šel jsem si uvařit kafe. Udělal jsem jedno i pro Hanu a přišel za ní do kanceláře. Nebyla sama. Seděl tam Jonáš Kvita a Pavel Kostek. Před Hanu jsem postavil hrnek s kávou. „Promiň. Máš pravdu. Měl bych to přestat řešit.“

„Díky,“ řekla, vzala si hrnek a napila se.

Chvilí jsem s nimi v kanceláři zůstal. Jonáš si stěžoval, že na zítřejší oslavu narozenin kolegyně Martiny nedorazí, protože má mít dosah. „Co

bych tam tak asi dělal, když nebudu moct pít a budu muset být pořád na telefonu,“ položil nám spíš řečnickou otázku.

„Můžu ho vzít za tebe,“ nabídl jsem mu. „Stejně budu dělat na té mrtvé z textilky. Zítra by měla proběhnout pitva.“ Ale nešlo jen o to, že budu pracovat. Jakýmkoli podobným akcím jsem se raději vyhýbal. Občas jsem dost bojoval s chutí se napít. To poslední, co jsem potřeboval, bylo, aby mi alkohol někdo nabízel. Víkend s Hanou jsem si vlastně naplánoval i proto, abych měl výmluvu, proč na oslavu nemůžu přijít. Takže mít dosah místo kolegy mi přišlo docela vhod.

„Nahore by neprošlo, že si vyšetřovatel bere službu za operativce,“ promysl sklesle Jonáš.

„Nemusíme to nikomu vykládat. Přesměruješ si na mě telefon. Kdyby se něco stalo, stejně k tomu zavolají Pavla. Ten bude určitě rád, že mu budu k ruce místo tebe. Co?“ otázku jsem už směřoval na Pavla.

„Štěstím bez sebe,“ reagoval s ironií.

Jonáš se ještě několikrát ujistil, že mi to opravdu nevádí. Jakmile jsem ho ubezpečil, že ne, rázem se tvářil spokojeněji. Já jsem byl taky spokojený. Zabil jsem dvě mouchy jednou ranou. Měl jsem výmluvu, proč nemůžu na oslavu a zároveň mi byl Jonáš zavázaný. Doufal jsem, že jestli se ho na mě bude Kadlec vyptávat, nebude si nic vymýšlet.

Vrátil jsem se do kanceláře, kde seděla Zuzana. Během pár minut dorazil i Erik.

„Ohledně identifikace jsme se nikam neposunuli. Pokud se nic nezjistí ani po pitvě, postoupím to dál,“ oznámila mi Zuzana. „Městský kamerový systém nám nepomůže. Nejbližší kamera je skoro kilometr od textilky. Záznamy z ní přehrávají po dvou dnech. Je tam bankomat, ale nahrávky z něj taky tak dlouho nearchivují. O soukromých kamerách nemám informace, ale upřímně si myslím, že s nimi bude stejný problém jako s těmi veřejnými. Po takové době bude docela oříšek získat záznam.“

„Eriku, vezmi Jonáše – stejně se vykecává vedle v kanclu a nic užitečného nedělá –, projděte okolí textilky a pohlídněte se po kamerách.“

V případě, že nějakou najdete, zajistěte, ať záznamy z ní nesmažou. Zajímá nás období od konce února do teď,“ zaúkoloval jsem kolegu.

„Tak jo,“ souhlasil. Ale ze svého místa se moc nehrnul.

„Klidně mu řekni, že mu to vzkazuju já. A to o tom vykecávání mu můžeš taky vyřídit,“ doplnil jsem svou původní informaci.

Erik odešel do vedlejší kanceláře. Zajímalo mě, jestli tu poznámku o vykecávání vzal vážně.

Zuzana si posbírala věci a taky zamířila pryč. „Měla bych mít volný víkend. Budeš mě potřebovat?“

„Nejspíš ne. Kdyby něco, ozvu se.“

„Doufám, že se neozveš. Každopádně zítra večer se mnou nepočítej, budu slavit,“ prohodila na odchodu vesele.

Přišel mi e-mail od Martina Donutíla. Psal, že v textilce našli spoustu různých stop, které ještě zpracovávají. Většinou se jednalo o odpadky. Ale v prvním patře objevil jeden z jeho lidí náušnici. Martina napadlo, že by se mi tahle informace mohla hodit. V příloze mi poslal její fotku. Měla kruhový tvar o průměru dvou centimetrů a byla z tepaného bílého zlata.

Našli ji v prvním patře, takže oběti patřit nemusela. Vzpomněl jsem si na brunetu ve výtahové šachtě. Žádné náušnice – ani jenom jednu – určitě neměla. Jestli měla aspoň propíchnuté uši, jsem si nevybavoval. Fotky z místa činu ani fotky oběti zatím nebyly k dispozici. Takže pokud je technici do zítřka nedodají – o čemž jsem při hromadě materiálu, který budou muset zpracovat, dost pochyboval –, zjistím to u pitvy.

Dál jsem procházel e-maily. Jeden mi přišel i od velitele městských strážníků. Poslal mi záznamy z prováděných kontrol textilky za poslední měsíc. Zjistil jsem, že tam jeho lidi jezdili zhruba co dva nebo tři dny. Neuniklo mi, že nejčastěji kontrolovali budovu strážníci Šíma a Dobrovolný. Ze třinácti kontrol jich tihle dva provedli devět. Jednou pak Šíma s Klusáčkovou. A ani jednou nezjistili známky vniknutí do vnitřních prostor textilky. Zatímco jejich kolegové, kteří prováděli jenom tři kontroly, dvakrát narazili na přítomnost osob v objektu a museli je vyvést.

Jednalo se o náhodu, nebo na obhlídky budovy Šíma a Dobrovolný kašlali? Poslední záznam o nutnosti vyvedení osob z textilky byl z dvacátého šestého února. Pak už měla kontroly objektu v režii známá dvojka. Jen desátého března prováděl kontrolu Šíma s Klusáčkovou. Takže o den dřív, než se našla oběť. A překvapivě zase nic podezřelého neobjevili.

Zavolał jsem na služebnu a zjistil, že Šíma s Dobrovolným slouží v pondělí. Rozhodl jsem se, že je s Erikem navštívíme.

Ta holka rozhodně neumřela den předtím, než jsme ji našli. A podle Laskavého se s tělem už po smrti nehýbalo. Takže mě docela zajímalo, jakým způsobem – a hlavně kdy – se do textilky dostala.

12. března, Hana

Byla jsem doma už skoro hodinu, když dorazil David. „Na to, že máš vlastně dovolenou, je to fajn čas,“ řekla jsem mu škodolibě. „Už se vám podařilo tu mrtvou identifikovat?“ zeptala jsem se.

„Zatím ne. Pitva bude až zítra, tak snad zjistíme něco užitečného,“ odpověděl.

U večere se Tomáš zajímal o to, jestli budeme o víkendu doma, když má David případ.

„Já asi moc ne. Kromě toho případu mám ještě zítra dosah. Ale Hana jo,“ odpověděl mu David.

„Tak to bych nemusel k mámě, co?“ zeptal se Tomáš.

David jen pokrčil rameny.

„Zavoláš jí a řekneš jí to, jo,“ v podstatě oznámil syn otci.

Mě docela pobavilo, jak se snažil delegovat nepříjemný úkol na někoho jiného. Davida podle jeho výrazu už tolik ne.

„Ne, domluv si to s ní sám,“ odmítl ho.

„Tati, prosím,“ zkoušel to ještě Tomáš.

„S mámou jsme se dohodli, že u ní budeš o víkendech. Pokud se ti k ní nechce, řekni jí to sám. Nemám náladu poslouchat řeči o tom, že porušuju domluvu,“ oznámil synovi. Nezněl našťvaně, spíš rezignovaně.

„To jako vážně? Běžně vyslycháš vrahy a s mámou mluvit nechceš?“ zeptal se Tomáš pobaveně.

„Přesně. Nějaký pud sebezáchovy mi ještě zůstal,“ zareagoval David. Sice se usmíval, ale nebyla jsem si jistá, zda to nemyslel vážně.

Do hovoru o tom, kde bude jeho syn, jsem se nezapojovala. Tomáše jsem měla ráda a rozhodně mi nevadila představa, že víkend stráví doma. Ale chápala jsem, že já nebudu ta, kdo to bude muset s Tamarou řešit. Už

jenom to, že se Tomáš rozhodl raději bydlet s námi a s ní být jen o víkendech, nesla dost nelibě.

„Jenomže máma chce, abych s ní jel do nemocnice za babičkou. Je to hrozná otrava. Když jsme tam byli minule, ani mě nepoznala,“ snažil se ještě Tomáš obměkčit Davida.

„To minule bylo před více než měsícem. Je nemocná, nebude tady věčně. Tak bys za ní mohl jednou za čas zajít, co? Udělá jí to radost,“ domlouval mu David. „Hele, tak se dohodneme. Zavoláš mámě, že sice budeš o víkendu tady, ale že s ní zajedeš do nemocnice,“ navrhl synovi.

„A kde je v té tvé dohodě něco z toho, co jsem chtěl já?“ zeptal se Tomáš nechápavě.

„Neřekl jsem, že je to oboustranně výhodná dohoda,“ rozesmál se David.

Když už jsme s Davidem leželi v posteli, zeptal se, jestli mi vadí, že vzal za Jonáše ten dosah.

„Nevadí,“ odpověděla jsem. „Jenom jsem slíbila Martině, že dorazím na oslavu, když nikam nejdeme.“

„Ale kvůli tomu nejsi od večere nějak potichu.“

Měl pravdu, jenže jsem to nechtěla rozebírat. „Když už máme pokazený víkend, můžeme si aspoň udělat hezký večer,“ navrhla jsem a přitulila se.

„Skvělý způsob jak změnit téma, ale tak jednoduše se z toho nevyvlíkneš. Jde o tvou mámu?“ zeptal se.

Mělo mi dojít, že ho jen tak jednoduše nepřiměju přestat to řešit. „Přemýšlela jsem nad tím, jestli je horší, když se vnuk vyhýbá návštěvě babičky, nebo dcera návštěvě matky.“

„Bavíme se tady o patnáctiletém pubertákovi, který raději bude hrát online hry s kámošema, než aby na tu návštěvu šel. Mimo to Edita na tom není tak hrozně, jak se nám Tomáš snažil namluvit,“ dodal.

„Jak to víš?“ Zdravotní stav jeho tchyně mě až tak nezajímal, ale byla jsem ráda za změnu tématu.

„Asi před měsícem jsem za ní zašel. Jel jsem do nemocnice kvůli výsledku napadeného, tak jsem se u ní zastavil.“

„Vycházíte spolu dobře?“ zeptala jsem se. Teď už mě to začalo zajímat.
„Nemám s ní problém. A ona se mnou taky ne. Řekl bych, že to, že jsme to s Tamarou skončili, dává za vinu hlavně své dceři,“ dodal.

„A ty?“ Vlastně jsem o tom s Davidem nikdy nemluvila.

„Nevím. Asi jsme na tom oba měli svůj podíl viny.“

„To byla velmi taktní odpověď,“ konstatovala jsem s úsměvem.

„Znáš mě, jsem rozený diplomat.“ Podepřel si hlavu rukou a podíval se na mě. „Kdy jsi viděla mámu naposledy?“ zeptal se.

Jakmile ho něco zajímalo, šel si za tím, dokud to nezjistil. Uměl být velmi vytrvalý. Nenechal se odbýt nebo rozptýlit. A ani na to při změně tématu nezapomněl. Bohužel. „Když jsem za tebou byla poprvé v léčebně. Takže je to už hodně přes dva roky,“ přiznala jsem.

„Hano, nemyslím si, že se můžeš srovnávat s Tomášem. Ta situace je úplně jiná. Edita je občas zmatená, ale nežije v době před pětadvaceti lety. A i kdyby. Tu dobu Tomáš nezažil, takže by to v něm nevyvolávalo bolestivé vzpomínky.“

Uhnula jsem pohledem. Nebyla jsem si jistá, jestli má pravdu. Mohla by být omluvou pro to, že jsem mámu tak dlouho neviděla, skutečnost, že si mě pletla s mou sestrou, která před skoro pětadvaceti lety spáchala sebevraždu?

„Když budeš chtít, můžu za ní zajít s tebou,“ nabídl mi.

„Já nevím,“ odpověděla jsem upřímně.

Dál o tom už nemluvil. A já jsem na to vlastně za pár minut taky přestala myslet. Měla jsem příjemnější věci na starosti.

13. března, David

V sobotu jsem se vzbudil až před devátou. Hana i Tomáš už byli vzhůru.

„Proč jsi mě nevzbudila?“ zeptal jsem se Hany.

„Protože ses potřeboval vyspat. V noci jsi toho moc nenaspal,“ vysvětlila mi s úsměvem.

„Ty taky ne,“ odvětil jsem.

„Jenomže já mám dneska volno.“

„Nezapomínej, že já mám dneska dovolenou,“ připomněl jsem jí, že jsem si nestihl zrušit dovolenou dle nového nařízení plukovníka.

„Upřímně doufám, že to nemyslel vážně. Chápala bych, kdyby sis to rozmyslel sám, ne když máš případ.“

Nekomentoval jsem to. Osobně jsem si nemyslel, že by Kadlec nedodržel, co řekne.

Začal jsem nám chystat snídani. Běžně jsem nesnídal, ale tušil jsem, že tohle bude asi do večera moje poslední jídlo. Hodlal jsem se držet toho, co jsem doporučil Erikovi, a neobědovat. Hana s Tomášem nejdřív protestovali, že už jedli, ale nakonec se znovu nasnídali se mnou.

Kolem jedenácté jsem dorazil do kanceláře, abych zjistil, že se během mé nepřítomnosti nic podstatného neobjevilo. K identifikaci mrtvé jsem neměl žádnou zprávu. Od techniků taky nic. Ale i bez toho jsem měl dost práce. Takže jsem zůstal do půl druhé v kanclu – bez jídla, jenom s kávou – a pak vyrazil na soudní.

Erik tam na mě už čekal. Informoval mě, že včera s Jonášem žádné kamery v okolí textilky neobjevili.

Do pěti minut dorazil i Richard Veverka z daktylky s fotografem. Všichni čtyři jsme chvilku po druhé vstoupili na pitevnu. Doktor Laskavý na nás čekal ještě s jedním lékařem, kterého jsem neznal.

Přes hodinu trvalo, než se Richardovi povedlo sejmout otisky mrtvé. Erik ho celou dobu pečlivě sledoval. Laskavý během té doby nedělal nic. Jeho kolega jen to, o co ho Richard přímo požádal.

Technik z daktylky nejdřív zkoušel běžný postup. Na prsty oběti nanesl válečkem barvivo. S pomocí lžíce, ve které byla kartička pro snímání posledního článku prstu, zhotovil otisky. Ale s výsledkem nebyl spokojený. Mně se zdály v pohodě, ale nekecal jsem mu do toho. On byl odborník. Pravda byla, že pokud šlo o otisky mrtvé osoby, musely být perfektní, protože k zopakování snímání většinou už nebyla druhá příležitost.

Richard se dohodl s kolegou Laskavého, že kůži na prstech, která začínala hnít, vypnou pomocí roztoku chloroformu a destilované vody. Prsty namočili do roztoku, po chvíli je vyjmuli a osušili. Richard pak v podstatě zopakoval původní postup s barvivem a sejmutím otisků pomocí lžíce. Konečně byl s výsledkem spokojený. Já jsem doufal, že jeho pečlivá práce přinese výsledky v podobě nalezení shody s otisky v databázi.

Záviděl jsem Richardovi, že může odejít. Měl jsem pocit, že mi už hnilobný pach prolezl oblečením a mám ho i ve vlasech. Snažil jsem se na to nemyslet. Erik to zatím – zdálo se – zvládal dobře. Nejspíš ho dostatečně rozptýlily metody snímání otisků prstů.

Laskavý se za asistence kolegy pustil do zevního ohledání. Všiml jsem si, že oběť má propíchnuté uši. Náušnice, kterou našli technici, v tom případě mohla být teoreticky její.

„Oběť je žena, věk dvacet až pětadvacet let, sto šedesát tři centimetrů, padesát kilo, dlouhé rovné tmavě hnědé vlasy, chrup v dobrém stavu, žádná tetování, pouze drobná dvoucentimetrová jizva na zevní straně pravého kotníku. Jedná se starší jizvu. Oběť byla v dobrém fyzickém stavu. Žádná zjevná zevní poranění nejsou patrná. Nebyla znásilněna. Vyjma oblečení a stříbrného řetízku u sebe neměla žádné osobní věci.“ Laskavý na mě upřel své modré oči. „Seznam oblečení vám zašlu,“ oznámil mi. „Zemřela někdy okolo prvního března. Plus minus jeden den.“

Takže jsem měl rozmezí času smrti tří dnů. To nebyla moc velká sláva.

Laskavý provedl ypsilonový řez hrudníku. Hrudní koš otevřel pomocí kleští. Otevřel i dutinu břišní. Když mu na rozřezání lebky podal jeho kolega kotoučovou pilu, Erik už to nevydržel a pitevnu opustil. Já jsem tam zůstal ještě přes hodinu. Sledoval jsem práci Laskavého a jeho kolegy.

„Příčinou smrti byla fraktura atlasu a axisu,“ oznámil mi Laskavý a přešel k počítači.

Šel jsem za ním. Atlas byl první krční obratel, axis asi druhý, hádal jsem. „Takže si zlomila vaz?“ chtěl jsem se ujistit.

Neodpověděl. Přešel k monitoru a ukázal na rentgenový snímek. Viděl jsem kus lebky a obratle. To bylo tak všechno, co jsem z toho poznal.

„Vidíte to?“ zeptal se mě Laskavý. Ani nepočkal na odpověď a zase se vrátil k oběti na stole.

„Ne,“ řekl jsem na rovinu.

Jeho kolega, který stál kousek ode mě, udělal pár kroků k monitoru a ukázal mi prstem na první dva obratle. Ale stejně jsem tam neviděl to, co ti dva. Možná, kdyby mi ukázali obrázek před a po. Ale tenhle vtipný postřeh jsem si nechal pro sebe. Kdyby tady byla Andrea, požádal bych ji o detailnější vysvětlení. Protože tady byli tihle dva – a taky proto, že jsem už chtěl být pryč –, jsem zkrátil konverzaci na minimum.

„Mohla si ty zlomeniny obratlů způsobit jinak než pádem?“ zeptal jsem se.

„Nikoli. Vzhledem k tomu, kde se nacházelo tělo, a k dalším zraněním jako natržená slezina a mnohočetné zlomeniny, vylučuji, že by ke smrti došlo z jiné příčiny,“ vysvětlil mi Laskavý.

„Můžete mi říct, jestli to byla nehoda, nebo ji někdo strčil?“ zajímalo mě.

„To vám, kapitáne Winklere, neřeknu já ani nikdo jiný. Nenašel jsem žádné známky zápasu, takže s útočníkem určitě nebojovala. Nemohu ovšem vyloučit, že stála nad tou šachtou a někdo ji zezadu postrčil. Šachta je tak úzká, že ani místo dopadu vám nic neřekne. Ona zkrátka neměla prostor na to, aby spadla někam jinam. Ale vzhledem ke stavu té budovy a ke skutečnosti, že se pod tělem oběti nacházely části podlahy, bych se přikláněl k tomu, že se jednalo o nehodu. Ovšem vyšetřit, jak zemřela, to už je na vás,“ oznámil mi s pokřiveným úšklebkem. „Já se mohu vyjádřit

pouze k příčině smrti. Ale našel jsem něco, co by vás mohlo zajímat.“ Šouravým krokem přešel ke stolu s nástroji. Přemýšlel jsem, kolik mu vlastně je. Přes sedmdesát?

„Vidíte to?“ zeptal se se zájmem v hlase a pokynul mi k mikroskopu.

Přestal jsem uvažovat nad jeho věkem a podíval se na něco docela nespécifikované barvy pod mikroskopem. Proč se mě pořád ptá, jestli to vidím? Viděl jsem, co mi ukazuje, jenom jsem nevěděl, co to znamená.

„Co to má být?“ zeptal jsem se. Pro mě to byla jen nějaká hnědo-zele-no-šedivá skvrna.

„To je kousek spodní vrstvy kůže z hrdla oběti,“ oznámil mi. „Vidíte ty drobné červené tečky?“ zajímal se.

Když to zmínil, všiml jsem si jich. Byly hodně malé.

„Jedná se o petechie,“ vysvětlil mi.

Přestal jsem se dívat do mikroskopu a zaměřil se na něj. „Takže ji někdo škrtil?“ zeptal jsem se.

„To by byl velmi unáhlený závěr. Petechie mohou vzniknout z mnoha příčin. Některé budu schopen potvrdit, nebo vyvrátit po výsledcích laboratorních testů. Co ovšem vím určitě, je, že pod poplicnicemi ani pohrudnicí nejsou patrné Tardieuovy skvrny. Nedošlo ke zlomení chrupavek ani jazylky. Nenašel jsem jiné krevní výrony ani petechie. Ačkoli by zevní znaky po škrčení nemusely být patrné – vzhledem ke stavu kůže –, mohu s určitostí říci, že uškrčení nebylo příčinou smrti,“ oznámil mi.

„Ale nemůžete vyloučit, že ji někdo škrtil předtím, než ji shodil? Nebo než spadla?“ dodal jsem ještě.

„Vyloučit to definitivně nemohu,“ potvrdil.

Odešel jsem z pitevny. Na chodbě na mě čekal Erik.

„Promiň, když vytáhli tu pilu, udělalo se mi blbě,“ omlouval se.

„To je v pohodě,“ uklidnil jsem ho.

Nastoupili jsme do výtahu.

„Co zjistili?“ zeptal se.

„Příčinou smrti byl zlomený vaz, ale nemůžou vyloučit, že ji před pádem někdo škrtil,“ ve stručnosti jsem ho seznámil s výsledky pitvy.

„Takže co teď?“ zeptal se, jakmile jsme se ocitli venku.

S chutí jsem se nadechl čerstvého vzduchu. „Potřebujeme zjistit, kdo to je.“ Nastoupil jsem do auta a odjel domů.

Měl jsem hlad, ale domů jsem se těšil hlavně na sprchu. Ještě jsem ani nestihl zasunout klíč do zámku a dveře se otevřely. Stála v nich Hana. Chtěla mi dát pusu.

„Ne,“ zastavil jsem ji a trochu couvnul. „Potřebuju sprchu,“ vysvětlil jsem.

Vešla do domu. „To jsi byl na soudním až do teď?“ zeptala se soustrastně.

„Jo. A upřímně doufám, že tam zase dlouho nebudu muset,“ zavolal jsem na ni ze schodiště.

Po sprše jsem se opět cítil jako člověk. Hlavně jako živý člověk, došlo mi. A *cítil* byl vlastně velmi trefný výraz. Přišel jsem do kuchyně. Na stole jsem už měl nachystanou večeři.

Hana si sedla naproti mně. „Co zjistili?“ zeptala se.

Pustil jsem se do jídla a během toho jí zopakoval to, co jsem řekl Erikovi.

„Mají nějaký další důkaz o tom, že to mohla být násilná smrt?“ zeptala se.

„Ne. Ale nesedí mi, že v textilce byla sama. Co by tam dělala? Měla na sobě krátkou sukni a tričko. To není oblečení, ve kterém jdeš squatovat. Někdo ji tam musel přivést autem. A jestli ta holka jen nešťastnou náhodou spadla, proč to ten, kdo tam s ní byl, neohlásil? Pokud měl strach, že v budově neměli co dělat, mohl to udělat anonymně. Ne ji tam deset dnů nechat ležet, aby ji ohlodávali potkani.“

„Fuj,“ zareagovala.

„Promiň.“ Uvědomil jsem si, že hlodavce zrovna nemusí.

„Jak zvládl Erik svou první pitvu?“ zajímala se.

„V pohodě,“ odpověděl jsem automaticky. Jestli to soudní vyhodnotí jako nehodu, bude na mě Kadlec tlačit, abych to uzavřel. Jediné, co mě nechá vyšetřovat, bude její totožnost. A to jenom do doby, dokud se neobjeví nějaký důležitější případ. Pak pravděpodobně rozhodne, že je to marginální úkon a předá to někomu jinému.

„Tomáš odjel za Tamarou, vrátí se zítra.“ Přiměla mě Hana vrátit se myšlenkami zpátky do kuchyně.

Takže Tomáš před Tamarou buď vůbec nevytahoval, že chce o víkendu zůstat tady, nebo to zkusil, a Tamara byla proti.

„Zůstaneš doma, nebo pojeděš do kanceláře?“ zeptala se Hana. „Nebo půjdeš se mnou na tu oslavu?“ navrhla ještě třetí možnost.

„Stavím se v kanclu. Potřebuju něco dodělat. Nepředpokládal jsem, že se na soudním zdržím tak dlouho.“ Vybral jsem si tu nejzodpovědnější variantu, došlo mi.

„Tak to mě můžeš vzít do města. Zpátky si vezmu taxi.“

Když vystupovala z auta, zeptala se, jestli s ní nechci jít dovnitř. Aspoň na chvíli pozdravit se s některými bývalými kolegy, dodala.

Jít pozdravit partu ožralých lidí a doufat, že to zabere jen chvíli, nikdy nefungovalo. „Možná se za vámi zastavím, až pojedu z kanceláře,“ slíbil jsem neurčitě. Ale už teď jsem věděl, že moc pravděpodobné to není.